

KAN TRO ÆNDRE LIV?

KAN ET INDVIDS TRO HAVE EN EFFEKT I SAMFUNDET?

KIRKEHISTORIEN ER FYLDT MED SKANDALER, MAGTMISBRUG OG FORFØLGELSE AF ANDERLEDESTÆNKENDE.

MEN DET ER IKKE HELE HISTORIEN.

DER HAR I HISTORIENS LØB VÆRET KVINDER OG MÆND, SOM GENNEM DERES TRO PÅ JESUS KRISTUS PÅ HVER SIN MÅDE HAR BRAGT FORANDRING I DERES OMGIVELSER.

MØDESTED AMAGER HAR KIGGET DYBT IND I HISTORIENS ARKIVER OG VIL HVER MÅNED KORT INTRODUCERE ÉN AF DISSE INTERESSANTE SKIKKELSER.

DE KOMMER FRA FORSKELLIGE KIRKELIGE TRADITIONER, NOGLE ER KATOLSKE HELGENER. DET, DE HAR TIL FÆLLES, ER EN DYB TRO PÅ DEN TREENIGE GUD OG OVERBEVISNING OM, AT DET ER BEDRE AT TÆNDE ET LYS END AT FORBANDE MØRKET.

Januar:

CHRISTIAN FÜHRER (5.3.1943-30.6.2014)

EFTERÅRET 1989 HUSKES FOR BERLINMURENS OG JERNTÆPPETS FALD. DE EUFORISKE NOVEMBERBILLEDER FRA BERLIN ER BLEVET EVIGGJORT I HISTORIEBØGERNE. USAs PRESIDENT RONALD REAGANS TALE VED BERLINMUREN I 1987 "MR. GORBACHEV, TEAR DOWN THIS WALL!" HØRER MED TIL HISTORIEN. MEN HVEM HAR HØRT OM CHRISTIAN FÜHRER?

Christian blev født under anden verdenskrig i 1943, og fik det skæbnessvangerte navn, "kristen leder" da den berygtede führer endnu var i magt i Tyskland. Christian skulle blive en anderledes leder, en ganske lille leder, som ved at blive på sin plads, gennem vedvarende bøn og ved at bekæmpe sin egen frygt sat gang i en udvikling der i en massiv folkebevægelse udfordrede Østtysklands kommunistregime i efteråret 1989.

Christian studerede teologi i 1960'erne i Leipzig i daværende Østtyskland, og arbejdede efterfølgende som præst i Colditz, indtil han i 1980 blev ansat i Nikolajkirken i Leipzig. Christian fandt sammen med protestantiske ungdomsorganisationer, og sammen organiserede de fælles protester mod den kolde krig, herunder bønsemøder i Nikolajkirken. Fra 1982 blev disse møder en fast ugentlig begivenhed. Hver mandag blev der læst Jesus saligprisninger i kirken og bedt for den kolde krigs afslutning. Nikolajkirkens brochure opsummerer bønsemødernes grundlag og vision, som kirken stadig holder fast ved:

"Når vi åbner kirken for alle som er blevet tvunget til at tie, er blevet bagtalt eller måske ligefrem fængslet, da kan ingen nogensinde igen tænke på en kirke som blot et religiøst museum eller et tempel for kunst og æstetik. Tværtimod, da er Jesus virkelig tilstede i kirken fordi vi tilstræber at gøre hvad han gjorde og det han gerne vil vi skal gøre i dag. - - Åbn op kirkedørene! De åbne vinger af kirkedøren er som Jesus' vidt åbne arme.

'Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.' Og de kom, og de kommer!"

Fra 1988 voksede bønnemøderne hastigt. Da den lutherske kirke bakkede op om systemkritik blev Nikolajkirken et oplagt samlingssted for en bredere protestbevægelse. Fra september 1989 udviklede bønnemøderne sig til fredelige demonstrationer. Idéen spredte til andre byer, og store protestmøder fandt sted hver mandag i forskellige byer i Østtyskland. I forsøg at kontrollere bønnemødet blev Stasi-agenter og andre loyale partimedlemmer sendt til Nikolajkirken. Führer huskede senere:

"De var der for at gøre deres arbejde. Det man ikke havde tænkt over var, at disse mennesker blev udsat for Bibelens ord, evangeliet og dets effekt! Jeg var altid glad for at Stasi-agenterne hørte Jesus saligprisningerne fra bjergprædikenen hver mandag. Hvor ville de ellers høre dem?"

Den 9. oktober 1989, lige efter Østtysklands 40-års festligheder, blev det ugentlige bønnemøde holdt i Nikolajkirken ganske som før, på trods af øget politiske spænding. Tidligere på året havde Kinas regime slået hårdt mod demonstranterne i Beijing. Østtysklands ledelse ville ikke have ballade og advarede mod demonstrationer. Den aften da bønnemødedeltagerne forlod kirken, ventede titusindvis af demonstranter udenfor kirken med stearinlys i hænderne. Demonstranterne gik på gaden med "Wir sind das Volk!" (vi er folket!) som deres fredelige kampråb.

Christian Führer fortalte bagefter:

"Der var tusindvis af demonstranter i kirkerne. Hundredetusindvis i gaderne omkring bycentret. Men der blev ikke smadret et eneste vindue. Dette var en utrolig vidnesbyrd om ikke-voldelig handlings magt... Det var en aften i vor Herre Jesus' ånd for der var hverken vindere eller besejrede. Ingen sejrede over en anden, ingen tabte ansigt. Der var blot en enorm følelse af lettelse."

I løbet af de næste uger gik alt stærkt. Østtysklands frygtede leder, Erich Honecker sagde op, og protesterne spredte sig og voksede. Den 9. november faldt Berlinmuren.

Efter Tysklands genforening fortsatte Christian sit præstearbejde i Leipzig, hvor han var med til at etablere kirkeligt arbejde blandt arbejdsløse. Han fortsatte sine bønnemøder og sit sociale arbejde indtil han gik på pension i 2008. Christian Führer døde i 2014 som 71-årig.

(Citaterne er fra: <https://contemporarychurchhistory.org/2014/09/reflection-on-pastor-christian-fuhrer-of-the-nikolai-church-in-leipzig/>)